

2) fundusz prowizji — o kwoty wynagrodzenia prowizyjnego dla akwizytorów wymienionych w § 4 pkt 3.

§ 8. Wysokość prowizji ustala się w zależności od stopnia trudności sprzedaży (dostawy) towarów w drodze akwizycji i wysokości marży przysługującej jednostce prowadzącej taką sprzedaż (dostawę), przy zapewnieniu rentowności tej formy sprzedaży (dostawy).

§ 9. 1. Właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) mogą wydać przepisy regulujące szczegółowe zasady prowadzenia sprzedaży (dostawy) akwizycyjnej oraz wynagradzania akwizytorów.

2. Przepisy wymienione w ust. 1 dotyczące zasad wynagradzania akwizytorów wymienionych w § 4 pkt 1 i 3 wydawane są w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac.

§ 10. Zaleca się centralnym związkom spółdzielczym zorganizowanie sprzedaży (dostawy) akwizycyjnej na zasadach określonych w niniejszej uchwale.

§ 11. Umowy zawarte z akwizytorami przed dniem wejścia w życie niniejszej uchwały powinny być w ciągu trzech miesięcy od dnia wejścia w życie uchwały dostosowane do jej przepisów bądź wypowiedziane.

§ 12. Traci moc uchwała nr 152 Rady Ministrów z dnia 13 kwietnia 1959 r. w sprawie prowadzenia sprzedaży akwizycyjnej przez jednostki gospodarki społecznej (Monitor Polski z 1959 r. Nr 42, poz. 193 i z 1963 r. Nr 37, poz. 181).

§ 13. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

86

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 17 marca 1967 r.

w sprawie ustalenia wzoru, stopu i wagi monet nominalnej wartości zł 10.

Na podstawie art. 11 ustawy z dnia 2 grudnia 1958 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. Nr 72, poz. 356) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się monetę nominalnej wartości zł 10 według wzoru, stopu i wagi, określonych w załączniku do niniejszego zarządzenia.

§ 2. Monety nominalnej wartości zł 10 według wzoru, stopu i wagi, określonych w załączniku do niniejszego zarządzenia, mają obieg prawny od dnia 1 kwietnia 1967 r.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1967 r.

Minister Finansów: *J. Albrecht*

Załącznik do zarządzenia Ministra Finansów z dnia 17 marca 1967 r. (poz. 86).

WZÓR, STOP I WAGA MONET NOMINALNEJ WARTOŚCI ZŁ 10

Wartość	Cechy graficzne		Brzeg (otok)	Waga w gramach	Średnica w mm	Stop metalu
	strona przednia	strona odwrotna				
10 złotych	popiersie Kopernika, wokół napis: „MIKOŁAJ KOPERNIK”	orzeł, wokół napis: „POLSKA RZECZPOSPOLITA LUDOWA”, u dołu orła po lewej jego stronie „19”, po prawej — „67”, niżej napis: „• zł • 10 zł • ”	karbowany	9,5	28	Cu Ni 19 N 19 PN/H-87045 miedzi-nikiel

87

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 17 marca 1967 r.

w sprawie ustalenia wzoru, stopu i wagi monet nominalnej wartości zł 10.

Na podstawie art. 11 ustawy z dnia 2 grudnia 1958 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. Nr 72, poz. 356) zarządza się, co następuje:

§ 1. W związku z 20 rocznicą śmierci generała Karola Świerczewskiego ustala się monetę nominalnej wartości zł 10 według wzoru, stopu i wagi, określonych w załączniku do niniejszego zarządzenia.

§ 2. Monety nominalnej wartości zł 10 według wzoru, stopu i wagi, określonych w załączniku do niniejszego zarządzenia, mają obieg prawny od dnia 28 marca 1967 r.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 28 marca 1967 r.

Minister Finansów: *J. Albrecht*

Załącznik do zarządzenia Ministra
Finansów z dnia 17 marca 1967 r.
(poz. 87).

WZÓR, STOP I WAGA MONET NOMINALNEJ WARTOŚCI ZŁ 10

Wartość	Cechy graficzne		Brzeg (otok)	Waga w gramach	Średnica w mm	Stop metalu
	strona przednia	strona odwrotna				
10 złotych	profil głowy generała Karola Świerczewskiego w rogatywce, wokół napis: „GEN. KAROL ŚWIERCZEWSKI WALTER — 1897 — 1947 —”	stylizowany orzeł, wokół napis: „POLSKA RZECZPOSPOLITA LUDOWA”, u dołu orła po lewej jego stronie „19”, po prawej — „67”, niżej napis: „—zł 10 zł—”	karbowany	9,5	28	Cu Ni 19 N-19 PN/H-87045 miedzio-nikiel

88

ZARZĄDZENIE MINISTRA GÓRNICTWA I ENERGETYKI

z dnia 17 marca 1967 r.

w sprawie planowania i kontroli poboru mocy i energii elektrycznej w zakładach przemysłowych gospodarki uspołecznionej.

Na podstawie art. 4 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 maja 1962 r. o gospodarce paliwowo-energetycznej (Dz. U. Nr 32, poz. 150) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. W zakładach przemysłowych gospodarki uspołecznionej o mocy zainstalowanej 500 kW i większej wprowadza się obowiązek ustalania wielkości poboru mocy elektrycznej oraz kontrolowania tego poboru.

2. Zakłady, o których mowa w ust. 1, ustalają raz w roku wielkość poboru mocy elektrycznej, w godzinach szczytowego obciążenia krajowego układu elektroenergetycznego określonych we właściwych dla danego zakładu przemysłowego przepisach taryfowych (moc średniogodzinowa) — z uwzględnieniem ekonomicznie uzasadnionego zmniejszenia wielkości poboru — na okres obejmujący IV kwartał roku kalendarzowego oraz I, II i III kwartał roku następnego.

3. Wielkość poboru mocy w godzinach szczytowego obciążenia, o której mowa w ust. 2, podlega uzgodnieniu z właściwym terenowo okręgowym inspektoratem gospodarki paliwowo-energetycznej, zwanym w dalszym ciągu „OIGPE”, w terminie do dnia 30 września każdego roku. Jeżeli zakład zasilany jest z kilku przyłączy i nie posiada sumującego układu pomiarowego, OIGPE może uzgodnić wielkość poboru mocy w godzinach szczytowego obciążenia oddzielnie dla każdego z przyłączy.

4. Zmiana uzgodnionych wielkości poboru mocy elektrycznej, o których mowa w ust. 3, może nastąpić na żądanie zakładu (w związku z uruchamianiem nowych odbiorników, zmianą procesu technologicznego itp.) bądź z inicjatywy OIGPE w razie stwierdzenia, że uprzednio uzgodniona wielkość poboru mocy jest niewłaściwa.

5. Uzgodnione wielkości poboru mocy w godzinach szczytowego obciążenia OIGPE obowiązany jest zgłosić właściwemu miejscowo zakładowi energetycznemu.

6. Dyrektorzy OIGPE mogą w wyjątkowo uzasadnionych wypadkach zwolnić poszczególne zakłady przemysłowe z obowiązku opracowywania i uzgadniania wielkości poboru mocy elektrycznej, o których mowa w ust. 2.

§ 2. 1. Wprowadza się obowiązek planowania i kontroli zużycia energii elektrycznej w zakładach przemysłowych (niezależnie od wielkości mocy zainstalowanej) wchodzących w skład resortów: górnictwa i energetyki, przemysłu ciężkiego, przemysłu chemicznego, budownictwa i przemysłu materiałów budowlanych, leśnictwa i przemysłu drzewnego, przemysłu lekkiego oraz przemysłu spożywczego i skupu.

2. Ministerstwa, zjednoczenia i zakłady przemysłowe resortów wymienionych w ust. 1 opracowują plany zużycia energii elektrycznej według zasad określonych odrębnymi przepisami.

§ 3. Wielkość poboru mocy oraz plany zużycia energii elektrycznej należy ustalać na podstawie:

- 1) planu produkcji przemysłowej,
- 2) wskaźników jednostkowego zużycia energii elektrycznej,
- 3) zużycia energii elektrycznej na cele nie objęte analizą wskaźników jednostkowego zużycia oraz
- 4) planu przedsięwzięć techniczno-organizacyjnych, zmierzających do:
 - a) zmniejszenia poboru mocy w godzinach szczytowego obciążenia krajowego układu elektroenergetycznego, określonych w przepisach taryfowych,
 - b) zmniejszenia zużycia energii elektrycznej.

§ 4. Obowiązek kontroli wielkości poboru mocy i zużycia energii elektrycznej w zakładach przemysłowych obejmuje w szczególności:

- 1) prowadzenie przez zakład przemysłowy dziennika wielkości poboru mocy i zużycia energii elektrycznej według wzorów ustalonych przez jednostkę zarządzającą wspólną siecią elektryczną (Zjednoczenie Energetyki) i uzgodnionego z Państwowym Inspektorem Gospodarki Paliwowo-Energetycznej,
- 2) sprawdzanie przez służbę energetyczną zakładu przemysłowego dotrzymywania ustalonych wielkości poboru mocy elektrycznej w godzinach szczytowego obciążenia,
- 3) analizę kształtowania się zużycia energii elektrycznej oraz przestrzegania wskaźników jednostkowego zużycia.

§ 5. Planowanie i kontrola, o których mowa w § 2 i § 4, obejmują wielkość poboru mocy i zużycie energii elektrycznej pobieranej zarówno ze wspólnej sieci elektrycznej, jak i z elektrowni nie przyłączonych do wspólnej sieci.

§ 6. Zarządzenie nie dotyczy jednostek organizacyjnych podległych Ministrom Obrony Narodowej i Spraw Wewnętrznych.

§ 7. 1. Tracą moc dotychczasowe przepisy w zakresie uregulowanym niniejszym zarządzeniem.

2. W szczególności traci moc zarządzenie Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 16 listopada 1957 r. w sprawie limitowania mocy i energii elektrycznej (Monitor Polski Nr 92, poz. 543).

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia
Minister Górnictwa i Energetyki: *J. Miłrega*